

at Forordningen af 15de Januar 1776 var aldeles ophævet ved Grundlovens § 54. Jeg tvivler meget paa, at jeg har sagt dette; det er i alt Fald meget langtfra at have været min Mening (Grundtvig: Na!). Men jeg tvivler — som sagt — helligen paa, at jeg skulde have brugt det Udtryk, at Forordningen af 1776 var aldeles ophævet ved Grundloven. Sagen selv er meget simpel. Forordningen er nemlig ophævet ved Grundloven, forsaavidt den staaer i Forhold til og gaaer ind under Grundlovens § 54, der bestemmer, at ingen Udlanding herefter kan erholde Indfødsret uden ved Lov. Forordningen opstiller blandt Andet Betingelserne for Indfødsret, hvilken Ret ifølge samme kan erhverves paa forskjellig Maade og ad forskjellige Veie; dens Bestemmelser herom ere da ophævede, forsaavidt den i Grundlovens § 54 omhandlede Erhvervelse af Indfødsret angaaer. Andet har jeg naturligviis ikke meent.

Voisen: Naar jeg har ydbedet mig Drdet i denne Sag, er det ikke, for at modsætte mig det nærværende Lovudkast; thi da det nedsatte Udvalg er blevet enig om, at tilstede alle disse Udlandinge Indfødsret, maa jeg tilstaae, at de Betænkneligheder, jeg i denne Henseende kunde have, derved ere bortfaldne. Men jeg vil kun tillade mig at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, hvorledes Lovudkastet er kommet til det samme Maal, som Udvalget i sin Betænkning, men ad forskjellige Veie. Lovudkastet gaaer nemlig i sine Motiver ud fra, at skjøndt Folkethinget ikke er bundet til Forordningen af 15de Januar 1776, maatte dog dens Bestemmelser komme i væsentlig Betragtning, saaledes at der maatte gjøres en særdeles Forffjel mellem Militaire og Civile, og at der burde tages særdeles Hensyn til, hvorvidt Udlandingen var i Besiddelse, deels af Eiendom og deels af Capital. Derpaa har Udvalget ikke troet, at der burde lægges særdeles Vægt, men er meget mere gaaet ud fra, som ogsaa jeg troer maa tages i særdeles Betragtning, at saadanne Udlandinge kunde forstaae og tale det danske Folks Modersmaal og tillige være knyttede til Folket ved Slægtskab, Herkomst eller andet Lignende. Jeg kan ikke sjonne rettere, end at Udvalget her er i sin Ret; thi jeg seer ikke,

hvorledes det skulde kunne give nogen Betyggelse for, at Udlandingerne virkelig vare knyttede til Folket, at de vare i Besiddelse af Eiendomme. Det kunde jo endog være et Spørgsmaal om, hvorvidt Udlandinge burde komme i Besiddelse af Eiendomme, førend de havde Indfødsret. Saameget er i al Fald vist, at Udlandinger kunne være i Besiddelse af store Eiendomme, og dog alligevel være den største Foragt baade for Folkets Modersmaal og Landets Sikke, og at de netop paa Grund deraf, at de ere i Besiddelse af store Eiendomme, ogsaa kunne anvende deres Indflydelse til at paaliste Landets Børn deres udenlandske Eiendommeligheder, som, hvor gode de end i og for sig kunne være, dog ikke passe sig for os, fordi de ikke hos os have hjemme. Derimod har Udvalget heller ikke troet, at Tapperheden maatte komme i Betragtning, fordi udiist Tapperhed ikke giver nogen Betyggelse for og heller ikke er et virkelig Vidnesbyrd om, at Udlandingerne derved have knyttet sig til det danske Folk. Men et afgjorende Beviis har Udvalget troet at see deri, at Udlandingerne frem for Alt forstaae det danske Modersmaal og kunne tale det. Og jeg kan ikke troe, at Nogen her vil kalde dette Ultradanskhed eller fanatisk Ridfærhed. Jeg vilde gjerne indrømme, at der i de sidste Aar har været saadanne Mænd, som ere sigtede for at være tydfskindede, fordi de ikke have kunnet udtale deres danske Nationalfølelse paa den Maade, som man havde ventet; men jeg veed ogsaa, at der ere dem, som ere sigtede for Ultradanskhed, som ingenlunde havde fortjent at beskylde derfor. Man vil dog vist ikke ansee dette forat gaae for vidt, naar man kræver, at der fremfor Alt skal lægges Vægt paa, om Udlandingen kan tale og forstaae det danske Modersmaal, førend man giver ham Indfødsret. Thi vi maae husse paa, at nu betyder Indfødsret noget ganske Andet end i 1776. Nu bestaaer Indfødsret ikke blot deri, at derved gives Afgang til Embeder og til forskjellige Stillinger i Landet, men ogsaa i at derved aabnes Afgang til Rigsdagen og, som en Folge deraf, en virkelig Afgang til den lovgivende Magt, som er i Landet. Og naar vi indrømme dette, og naar altsaa Folket saaledes